

KETI AKER
KRV I SUZE
U SREDNJOJ ŠKOLI

ROMAN

preveo s engleskog

Flavio Rigonat

L O M

BEOGRAD / MMXXIV

Naslov originala
Kathy Acker
BLOOD AND GUTS IN HIGH SCHOOL

Copyright © 1978 by Kathy Acker
First published in the USA by Grove/Atlantic Inc.

ilustracije u knjizi

Keti Aker

urednik izdanja

Flavio Rigonat

KRV I SUZE U SREDNJOJ ŠKOLI

007 U srednjoj školi

009 Roditelji su govna

044 Škorpioni

065 Van srednja škole

067 Kako je proleće došlo u zemlju snega i ledenica

082 Džejni postaje žena

090 Misteriozni g. Linker

095 Prikaz knjige

125 Prevođenje

144 Rak

147 Putovanje nakraj noći

149 Tanger

166 U Egiptu, kraj

182 Sekund vremena

183 Tako su golubovi

185 Putovanje

201 Svet

211 Prevod tekstova na ilustracijama

221 Keti Aker (1947-1997)

U srednjoj školi

Roditelji su govna

Nikad nije upoznala majku, majka joj je umrla kad je Džejni imala godinu dana, Džejni je u svemu zavisila od svog oca i smatrala je oca za dečka, brata, sestru, novac, zabavu i oca.

Džejni Smit je imala deset godina; živela je s ocem u Meridi, glavnom gradu Jukatana. Džejni i g. Smit planirali su dug raspust za Džejni u Njujorku, u Severnoj Americi. U stvari je g. Smit pokušavao da se otarasi Džejni da bi mogao da provodi sve svoje vreme sa Seli, dvadeset jednogodišnjom starletom koja je još uvek odbijala da se jebe s njim.

Jedne noći su g. Smit i Seli izašli, i Džejni je znala da će njen otac i ta žena da se jebu. I Džejni je bila veoma lepa, ali je izgledala nekako čudno jer joj je jedno oko bilo razroko.

Džejni je razvalila očev krevet i nabacala daske na ulazna vrata. Kad se g. Smit vratio kući, upitao je Džejni zašto se tako ponaša.

Džejni: Ostavićeš me. (Ona ne zna zašto to govori.)

Otac (zatečen, ali ne poriče): Seli i ja smo tek prvi put spavali zajedno. Otkud znam šta će da bude?

Džejni (u čudu. Nije verovala da je istina ono što je rekla. Samo se durila): Stvarno ćeš me ostaviti. O, ne. Ne. Nećeš valjda.

Otac (takođe začuđen): Nikad nisam mislio da te ostavim. Samo sam jebao.

boyfriend, brother, sister,
money, amusement, and father

Džejni (*nimalo se ne smiruje dok sluša šta on govori. On zna da njena energija raste naglo i bezumno kad je uplašena, tako da je verovatno isprovocirao ovu scenu*): Ne možeš me ostaviti. Ne možeš. (*Sad je u punoj histeriji.*) Ja ću . . . (*Uviđa da može da izgubi kontrolu nad situacijom. Želi da čuje šta će on da kaže. Drhti od straha dok ovo pita.*) Da li si ludo zaljubljen u nju?

Otac (*razmišlja. Početak konfuzije*): Ne znam.

Džejni: Nisam luda. (*Uviđa da je on ludo zaljubljen u drugu ženu.*) Ne želim ovako da se ponašam. (*Sve više uviđa koliko je ludo zaljubljen. Govori bez razmišljanja.*) Poslednjih mesec dana provodiš svaki mogući trenutak s njom. Zato si prestao da jedeš sa mnom. Zato mi nisi pomogao kako to obično radiš kad sam bolesna. Ludo si zaljubljen u nju, zar ne?

Otac (*nesvestan ove užasne pometnje*): Pa večeras smo prvi put spavali zajedno.

Džejni: Rekao si mi da ste samo prijatelji kao ja i Piter (*Džejnino plišano jagnje*), i da nećete spavati zajedno. To nije kao kad ja spavam sa svim onim umetničkim pastuvima: jer kad spavaš s najboljom prijateljicom, to je baš baš ozbiljno.

Otac: Znam, Džejni.

Džejni (*nije dobila ovu rundu; bacila mu je izdaju u lice, a on nije potpuno izvrdao od toga*): Hoćeš li da useliš Seli? (*Proverava najgoru mogućnost.*)

Otac (*i dalje u istom tužnom, neodlučnom tonu, potajno srećan jer želi da pobjegne*): Ne znam.

Džejni (*Ne može da veruje. Kad god kaže nešto najgore, istina je*): Kada ćeš znati? Moram da napravim svoje planove.

Otac: Samo smo jednom spavali zajedno. Zašto ne pustiš da stvari idu svojim tokom, Džejni, umesto što ih forsiraš?

Džejni: Kažeš mi da voliš nekog drugog, izbacioćeš me napolje, a ja ne bi trebalo da forsiram. Šta misliš da sam ja? Volim te.

Otac: Opusti se malo. Praviš od ovoga više nego što jeste.

Džejni (*sve se izliva*): Volim te. Obožavam te. Kad sam te upoznala, kao da se upalilo svetlo. Ti si prva radost koju sam doživela. Zar ne shvataš, Džoni?

Otac (*ćuti*).

Džejni: Prosto ne mogu da podnesem da me ostaviš: to je kao da mi koplje raseca mozak na dva dela: ovo je najgori bol koji sam ikad osetila. Ne zanima me koga jebeš. Ti znaš da se nikad nisam ovako ponašala.

Otac: Znam.

Džejni: Samo se plašim da ćeš me ostaviti. Znam da sam bila odvratna prema tebi: suviše sam švrljala; nisam te upozнала s mojim prijateljima.

Otac: Samo sam u vezi, Džejni. Upuštam se u ovu vezu.

Džejni (*sada je racionalna*): Ali možda me ostaviš.

Otac (*ćuti*).

Džejni: U redu. (*Dolazi sebi usred totalne katastrofe i steže zube.*) Moram da sačekam dok ne vidim kako će sve da se odvija s tobom i Seli, a onda ću znati da li ću da živim s tobom ili ne. Da li tako stoje stvari?

Otac: Ne znam.

Džejni: Ne znaš! Kako ja da znam?

Te noći, prvi put posle mnogo meseci, Džejni i njen otac spavaju zajedno, jer Džejni inače ne može da zaspi. Dodir njenog oca je hladan, on ne želi da je dodiruje uglavnom zato što je zbunjen. Džejni se jebe s njim, mada je to pakleno boli zbog njene vaginalne infekcije.

Sledeću pesmu napisao je peruanski pesnik Sesar Valjeho, koji je rođen 18. marta 1892. (Džejni je rođena 18. aprila 1964.), živeo petnaest godina u Parizu, i tamo umro kad mu je bilo 46 godina:

Septembar

Te septembarske noći, bila si
tako dobra prema meni. . . da me zbolelo!
Ne znam ništa drugo; i zbog svega toga
nije trebalo da budeš tako dobra, nije trebalo.

Te noći jecala si kad si me videla
mračnog i tiranskog, bolesnog i paničnog.
Ne znam ništa drugo. . . i zbog svega toga
ne znam zašto sam bio tužan. . . tako tužan. . .

Samo u toj nežnoj septembarskoj noći
video sam, u tvojim očima Magdalene, svu
udaljenost Boga. . . i nežan sam bio prema tebi!

A bilo je i veče u septembru, kad
prosuo sam na tvoj žar, iz automobila,
lokve ove noći u decembru.

Džejni (*dok njen otac izlazi iz kuće*): Vraćaš li se večeras? Ne bih da te gnjavim. (*Nije više voljna da uveri sebe.*) Samo sam radoznala.

Otac: Naravno da se vraćam.

Istog trenutku kad je otac izašao iz kuće, Džejni žurno zove njegovog najboljeg prijatelja, Bila Rasla. Bil je jednom jebao Džejni, ali kurac mu je bio prevelik. Džejni je znala da će joj reći šta se dešava sa Džonijem, da li je Džoni lud ili ne, i da li Džoni zaista želi da raskine s njom. Džejni uopšte nije morala da se pretvara s Bilom.

Džejni: Trenutno smo na ivici nove ere u kojoj će, iz svakoja-kih razloga, ljudi morati da se nose sa svim vrstama teških problema, što nam neće ostaviti vremena za luksuz da se umetnički izrazimo. Da li je Džoni ludo zaljubljen u Seli?

Bil: Nije.

Džejni: Nije? (*Neizmerno čuđenje i nada.*)

Bil: Nešto je veoma duboko među njima, ali on te neće ostaviti zbog Seli.

Džejni (*sa još više nade*): Zašto se onda tako ponaša? Mislim, on govori o tome da će me ostaviti.

Bil: Reci mi šta se tačno dešava, Džejni. Želim da znam iz svojih razloga. Ovo je veoma važno. Džoni me ne tretira kao prijatelja, neće više da razgovara sa mnom.

Džejni: Neće? On zna da si mu najbolji prijatelj. (*Donosi odluku.*) Sve ću ti reći. Znaš da sam bila jako bolesna.

Bil: Nisam to znao. Žao mi je, neću više da te prekidam.

Džejni: Bila sam ozbiljno bolesna. Džoni obično pomaže kad sam bolesna, ovog puta nije. Pre nekih mesec dana rekao mi je da izlazi s Andreom i Seli. Rekla sam: „Baš lepo“, jer

lepo je kad imaš nove prijatelje, bio je stvarno usamljen, rekla sam mu da je to lepo. Rekao je da je opsednut sa Seli, zaljubljen, ali ne na seksualnoj bazi. Nije me bilo briga. Ali ponašao se zaista čudno prema meni, nikada se nije tako ponašao. Protekla dva meseca ponašao se prema meni kao da me mrzi. Nikad nisam mislila da će me ostaviti. Ostaviće me.

Bil (*prekine je*): Džejni. Možeš li tačno da mi kažeš šta se sinoć desilo? Moram sve da znam. (*Ona mu govori.*) I šta misliš da se dešava?

Džejni: Bilo koja od dve. . . Ja sam Džoni. (*Razmišlja.*) Bilo koja od dve stvari. (*Govori vrlo sporo i razgovetno.*) Prva stvar: Ja sam Džoni. Počinjem da stičem neku slavu, uspeh, sada žene žele da se jebu sa mnom. Žene me ranije nikad nisu želele; želim sve; želim da prodrem u svet dokle god mogu da stignem. Razumeš li o čemu govorim?

Bil: Da. Nastavi.

Džejni: Postoje dva nivoa. Nije da mislim da je jedan bolji od drugog, razumeš, mada mislim da jedan predstavlja zreliji razvoj od drugog. Drugi nivo: To je kao posvećenost. Vidiš šta hoćeš, ali ne kačiš se za svaku sitnicu; pokušavaš da prođeš s drugom osobom kroz to. Morala sam to da naučim prošle godine. Spremna sam da radim sa Džonijem.

Bil: Razumem šta se sada dešava. Džoni je tamo gde sve mora da proba.

Džejni: Prvi nivo. Slažem se.

Bil: Dominirala si njegovim životom otkako ti je majka umrla, i on te sada mrzi. Mora da te mrzi jer mora da te odbaci. Mora da otkrije ko je.

Džejni: To bi išlo uz krizu kroz koju je prolazio u svom radu ove godine.

Bil: Kriza identiteta.

Džejni: To ima smisla. . . . Šta bi trebalo da uradim?

Bil: Ono što ne smeš da uradiš je da podivljaš i prebaciš svu krivicu na njega.

Džejni: Već sam to uradila. (*Da je mogla da se smeje, smejala bi se.*)

Bil: Moraš da shvatiš da si jedina osoba koju mrzi, da si sve ono čega on pokušava da se otarasi. Moraš da mu daš podršku. Ako ćeš da podivljaš, pozovi me, ali ne pokazuj mu nikakve emocije. Mrzeće te još više zbog bilo kakve emocije.

Džejni: Bože. Znaš kakva sam. Kao svučen ludak.

Bil: Budi veoma, veoma mirna. On prolazi kroz težak period, sad je u pometnji, i treba mu tvoja podrška. Razgovarajući s njim i saznaću više o tome šta se dešava. Ionako moram da razgovaram s njim jer hoću da saznam zašto se više ne odnosi prijateljski prema meni.

Kasnije tog popodneva g. Smit se vratio s posla.

Džejni: Žao mi je što sam se sinoć uzrujala zbog Seli. Neće se ponoviti. Mislim da je lepo što imaš devojkicu do koje ti je zaista stalo.

Otac: Nikada ni prema kome nisam osećao ovako nešto. Dobro mi čini kada znam da mogu tako snažno da osećam.

Džejni: Da. (*Drži se hladnokrvno.*) Samo sam htela da znaš, ukoliko mogu nešto da učinim za tebe, volela bih da ti budem prijatelj. (*Pomalo se tresse.*)

Otac: O, Džejni. Znaš da mi je neizmerno stalo do tebe. (*To je okidač: Džejni brizne u plač.*) Samo se trenutno ne snalazim. Želim da budem ono što sam.

Džejni: Ostavićeš me.

Otac: Samo pusti da sve ide svojim tokom. Moram da idem. (*Očigledno želi da što izađe iz sobe.*)

Džejni: Čekaj malo. (*Pribere se, skrivajući emocije.*) Nisam to mislila. Htela sam da budem smirena i pružim ti podršku, kao što je Bil rekao.

Otac: Šta je Bil rekao? (*Džejni ponavlja razgovor. Sada se sve izliva napolje. Džejni ne ume da zadrži reči.*) Potpuno si dominirala mojim životom, Džejni, poslednjih devet godina, i ja više ne znam ko si ti, a ko sam ja. Moram da budem sam. Bila si neko vreme sama, poznaješ tu potrebu: moram da otkrijem ko sam.

Džejni (*suze joj se suše*): Sad mi je jasno. Mislim da je predivno to što radiš. Cele godine sam te pitala: „Šta hoćeš?“ i ti nikad nisi znao. Uvek sam bila ja, moj glas, osećala sam se kao neko ko ne prestaje da zvoca; želim da budeš muškarac. Ne mogu da donosim sve odluke. Odlazim na duže vreme u Sjedinjene Države, pa ćeš moći da budeš sam.

Otac (*zapanjen što je tako brzo i temeljno prešla od hysterije do radosti*): Jaka si, zar ne?

Džejni: Postajem histerična kad nešto ne shvatam. Sada je sve u redu. Shvatila sam.

Otac: Moram sad da izađem – ima zabava u gradu. Vratiću se kasnije večeras.

Džejni: Ne moraš da se vraćaš.

Otac: Probudiću te kad se vratim. Važi?

Džejni: Onda mogu da se zavučem u tvoj krevet i spavam s tobom?

Otac: Da.

Malo meksičko, u stvari majansko selo, neverovatno čiste, okrugle kolibe pokrивene slamom, patke, ćurke, psi, konoplja, kukuruz; Maje su samosvojna rasa, tankih kostiju, lepi. Jedan starac govori: „Meksikanci misle da je novac važniji od lepote; Maje kažu da je lepota važnija od novca; mnogo si lepa.“ Jedu klipove pečenog kukuruza premazane čilijem, solju i limetom, i mnogo mesa, uglavnom ćuretinu.

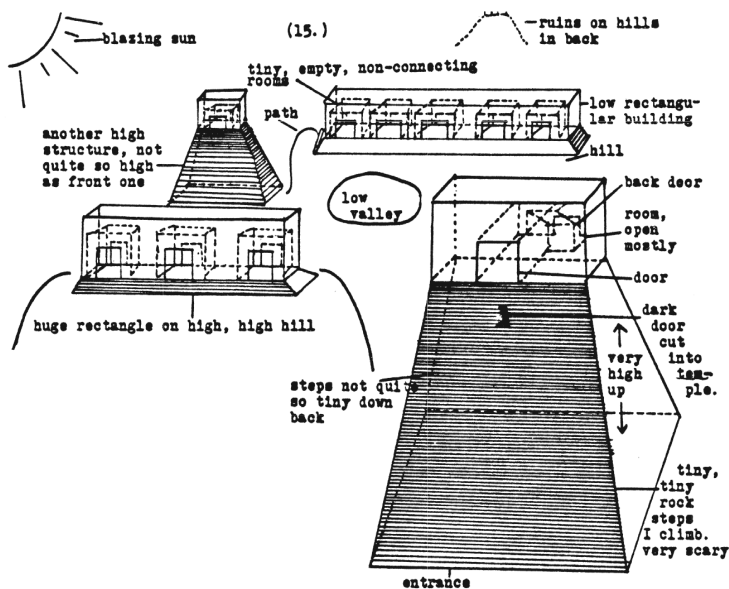
Svuda u Meridi i na selu nalaze se majušni štandovi s voćnim napicima: pića *jugos de frutas* od slatkog, ceđenog svežeg voća, šećera i vode. Svaka druga zgrada u Meridi je restoran, od najjeftinijih kafea na otvorenom, gde je hrana često najboljeg ukusa, do skupih lokala evropskog tipa za bogate ljude. Merida, grad, izgrađen je novcem uzgajivača konoplje, koji poseduju čitav bulevar bogatih vila i svojih lokala u koje mogu da odu. Ljudi su inače siromašni. Ali grad je čist, velik, kosmopolitski, nemeksički, kažu Meksikanci.

Meksiko je podeljen na provincije: svaka ima svoju posebnost: Vera Kruz ima umetnost. Merida ima konoplju, korpe, viseće mreže.

Uksmal: Ruševine Maja, ogromni hramovi, sve zgrade su *goleme*, zastrašujuće, na visini. U centru je sasvim nisko zemljište. Sve je veoma udaljeno. Što baca lične osobine u zaborav. Vetar duva kroz visoku travu huu! huu! Džungla, ne amazon-ska močvara, već gusto, gusto zeleno lišće što tako lepo okružuje hramove. Čuješ sve. Niko ne zna za šta su korišćene te masivne pravougaone strukture. Sada ptice krešte u malim

Merida

prostorijama u tim zdanjima i odleću; dugačke iguane zavlāče se ispod stena. Sićušni jarkozeleni i crveni gušteri vrludaju stazama pored jedne majušne statue, na niskom terenu; na malom betonskom bloku dva smešna lica-majmunski-groznog-psa-jaguara i šape jedna uz drugu. Janus? Sunce?

Malo majansko selo u ruševinama stare kamene hacijende; crkva, fabrika, sve što treba. Ogromne zelene biljke rastu iz kamenja; kokoške, mnogo tamnosmeđih pernatih ćurki, tri svinje, jedna ružičasta, trče okolo; ljudi, mršavi i mali, žive u ruševinama gde još može da se živi.

A dalje niz ovaj zemljani put, drugo selo. Muškarci, inače nežni i dostojanstveni, nedeljom se napiju. Čovek koji vozi veliki žuti kamion je glavni. Svi muški seljaci dodiruju mu